

16de JAARGANG, NR. 291
29 JANUARI 2018

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

2 JAZZ OP PAPIER

3 JAZZ OP DE PLAAT

Jaap Blonk, Go Go Penguin,
 O3 Jazz Trio, Kaja Draksler,
 Aka Moon e.a.

7 JAZZ OP DE PLANKEN

Brussels Jazz Festival.

EN VERDER:

9 Bestsellers en tips Jazzcenter

10 Bev Kelly (Tom Beetz)

13 Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

JAZZFLITS 292 KOMT 12 FEBRUARI UIT

JAZZNIEUWS

**Documentaire over Haagse
 jazzpromotor in première**

Vrijdag 2 februari 2018 gaat in Den Haag de documentaire 'Facing The Music' in première. In de film wordt het verhaal van Equinox Jazz Promotions (EJP) verteld. Dit bedrijf van de Amerikaanse gitarist Dan Nicholas is in de hofstad gevestigd. In de documentaire komen onder anderen Ack van Rooyen, Barry Harris, Ellister van der Molen, Francesca Tandoi, Eric Ineke, Benjamin Herman, Frits Landesbergen, Peter Beets en John Ruocco aan het woord. Tezamen geven ze een actueel en vooral muzikaal beeld van de Nederlandse jazzscene, aldus de makers. EJP organiseert onder meer wekelijks twee concerten in Den Haag. In Palvov aan het Spui en De Bordelaise in het Huijenspark.

Bekijk hier een video over de film:

<http://bit.ly/2DhHlM9>

**Project KidsBlues brengt
 de blues naar basisscholen**

De Drentse zangeres Martijje wordt leider van KidsBlues. Via dit project wil de stichting Blues Grolloo, de groep mensen achter het C+B Museum Grolloo, basisschoolkinderen laten kennismaken met bluesmuziek en het zingen en/of spelen daarvan. Aan bod komen allerlei kenmerken en voorbeelden van de blues. De basisschool in Grolloo heeft dit voorjaar de primeur. Na dit schooljaar wordt de cursus ook aangeboden aan andere basisscholen.

Concertaankondigingen vindt u op:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

PROGRAMMA TRANSITION 2018 BIJNA ROND

Lage Lund, hier in 2010 in LantarenVenster (Rotterdam), komt met zijn trio naar Utrecht. (Foto: Joke Schot)

Het programma van de derde editie van het festival Transition is bijna rond. Recentelijk zijn John Surman's Invisible Threads, Monk's Casino feat. Alexander Von Schlippenbach, Sons of Kemet, Lage Lund Trio, STUFF. plays Howard Shore en Morris Kliphuis Dimlicht aan het programma toegevoegd. Eerder werden de namen van onder anderen Cory Henry & The Funk Apostles, zangeres Lizz Wright, Pat Martino Trio, Jaga Jazzist, Eric Vloeimans' Gatecrash en Phronesis & New Rotterdam Jazz Orchestra Extended 'The Behemoth' al onthuld. Het festival vindt op 14 april in TivoliVredenburg, Utrecht plaats.

JAZZHELDEN.NL

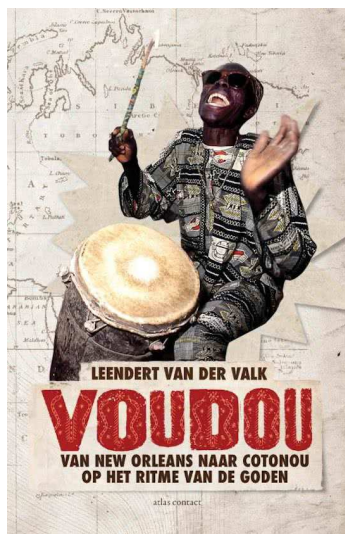
Wilt u meer weten over de geschiedenis van de Nederlandse jazz? Dan is de website **Jazzhelden.nl** een niet te missen bron van informatie. Het verhaal wordt grotendeels verteld door middel van gefilmde jazzportretten. Op het moment zijn zo'n honderd portretten gemaakt, maar het aantal groeit gestaag.

Jazzhelden.nl is een initiatief van het Nederlands Jazz Archief: <http://www.jazzhelden.nl>

JAZZ OP PAPIER

RANDGEBIEDEN II:

VOODOO

Leendert van der Valk.
Voodoo : van New Orleans naar
Cotonou op het ritme van de goden

Amsterdam : Atlas Contact, 2017.

364, [16] pag. : ill. ; 21 cm + cd.

ISBN 978-90-450-2862-0 pbk

Prijs: 25 euro

Op een vroege zondagochtend nam Louis Armstrongs grootmoeder de jonge Louis mee naar het beroemde graf van Marie Laveau: "With this visit, voodoo became part of the spiritual ambience of his youth." (Laurence Bergreen, 1997)

De geschiedschrijving van de jazz kan het niet stellen zonder de sociale en maatschappelijke context. De rol van de creolen is essentieel voor de muziek in New Orleans, het swingtijdperk kan niet worden beschreven zonder daar de radio bij te betrekken en ... zonder slavernij geen jazz! (Zullen we het standbeeld van de jazz maar niet omhalen?)

In 1956 ging prof. Marshall Stearns in zijn 'Story Of Jazz' uitvoerig in op de voorgeschiedenis. We zijn al op de helft van zijn studie als de eigenlijke jazz ter sprake komt. Een van de behandelde verschijnselen is de voodoo, door Stearns vodun genoemd, ook wel voodoo of houdou, al zijn er nuanceverschillen. Het is een religie, afkomstig uit het West-Afrikaanse Dahomey, het huidige Benin, en via Haïti naar New Orleans overgebracht. Het geloof - noem het een bijgeloof: er worden meerdere goden aanbeden - kreeg veel aanhang: heel het dagelijks leven is ervan doortrokken. De goden fungeerden als bemiddelaar tussen het volk en een almachtig opperwezen. Om met hen in contact te komen werden de volgelingen begeleid door priesters, vooral vrouwen, van wie Marie Laveau de bekendste was. Tot de rituelen behoorde het brengen van offers en het aanbidden van amuletten. Aan speciaal geprepareerde poeders werden bijzondere krachten toegekend. Er ontstond, kortom, een lucratieve exploitatie in tovenarij.

Enkele uiterlijke gebruiken vonden aansluiting bij het rooms-katholicisme en zo kon het gebeuren dat de voodoo-cultus tot op heden nog standhoudt.

Latere jazzhistorici lieten het fenomeen geheel aan zich voorbijgaan. Het was hen te doen om de ceremoniën, waarin dansers zich in allerlei bochten bewogen om 'bezeten' te raken, daarbij aangemoedigd door een niet aflatende rij trommelaars. Het was de polyritmiek, ook nog terug te vinden in 'ring shouts', die een voorwerp van studie werd vanwege de connectie tussen het Afrikaanse gebruik en wat er in Amerika nog van aanwezig was. Het eigenaardige nu is, dat van die ritmische complexiteit in de eerste jazzopnamen bitter weinig is terug te vinden. De daarvoor gegeven verklaringen zijn weinig overtuigend. Auteur Alyn Shipton (2007) stelt kortweg: "instead, this polyrhythmical character is present in the front line - the trumpet, clarinet, saxophone and trombone." Ten aanzien van de 'shouters' had historicus James Lincoln Collier in 1978 al opgemerkt: "they had taken the principle of the cross-rhythm, and found a new way to express it by standing a melody line apart from the ground beat that ostensibly supported it. This principle became central to jazz."

In ons land raakte journalist Leendert van der Valk in de ban van de voodoo, niet vanwege het bovengenoemde muzikale aspect, maar door de vele verwijzingen die hij vond in titels van jazz- en bluescomposities en in bluesteksten (goopher dust, black cat bone, rabbit foot, hootchie-cootchie man, mojo). In zijn boek 'Blues Fell This Morning' (1960/1990) geeft Paul Oliver daarvan voorbeelden (de nummers 157 t/m 168), waaronder 'Shootin' star blues' van Lizzie Miles (1928), 'Hoodoo lady blues' van Arthur Big Boy Crudup (1947) en 'Louisiana blues' van Muddy Waters (1950). Van der Valk wilde er alles van weten en toog naar New Orleans en Haïti en zelfs naar de bron: Afrika's westkust. En ook in ons land vond hij er sporen van terug.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

BRZZVLL

Waiho

Sdban Records

Bezetting:

Andrew Claes (tenosax, EWI, darbuka),
Vincent Brijs (baritonsax), Jan Willems (toetsen),
Geert Hellings (gitaar), Dries Laheye (basgitaar),
Maarten Moesen, Stijn Cools (drums).

Een klein jaar geleden besprak Tom Beetz in JF 272 twee cd's van de Belgische formatie BRZZVLL (Brazzaville, maar zonder klinkers) met performance-dichters Anthony Joseph ('Engines') en Amir Sulaiman ('First Let's Dance'). Nu is het septet terug met een geheel instrumentaal album, 'Waiho'. Zoals de naam van de groep al doet vermoeden, gaat er de nodige Afrikaanse muziek in het mengsel dat ze presenteren. Maar het zoveelste Afrobeat-bandje is BRZZVLL bepaald niet. De zovende baritonsax van leider Vincent Brijs, bijvoorbeeld, roept in sommige stukken associaties op met de John Surman die we op het legendarische 'Extrapolation' van John McLaughlin hoorden. De smeuijge Europese jazzrock uit die periode horen we als invloed terug in nummers als 'Jee' en 'De vlijtige kip'. De vintage keyboards van Jan Willems leveren daartoe een kenmerkende bijdrage. In dit verband moet ook de naam van Sun Ra vallen, als pionier van de synthesizer in de jazz, en in het combineren van dansbare ritmiek, hypnotische grooves en krachtige melodielijnen. De mannen van BRZZVLL gebruiken de muzikale mix voor het vertellen van verhalen, waardoor het eindresultaat allesbehalve abstract wordt en zich meteen in de armen laat sluiten.

Herman te Loo

Luister hier naar de track 'Mantra':

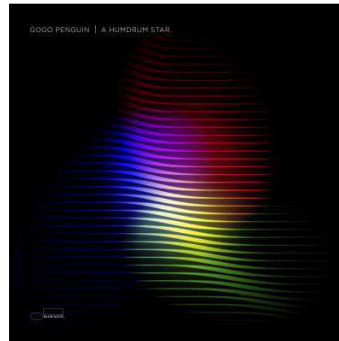
<https://youtu.be/HN1F8qyq64Q>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

GO GO PENGUIN

A Humdrum Star

Blue Note

Bezetting:

Chris Illingworth (piano),
Nick Blacka (bas),
Rob Turner (drums),
Joe Reiser (sound engineer).

'A Humdrum Star' is de derde cd van Go Go Penguin. De groep die internationaal grote indruk maakt. Opnieuw bevat de cd een strak uitgevoerde mix van akoestische muziek met de toepassing van elektronica. Het voortijdig opgebroken Zweedse trio E.S.T. ontwikkelde het gebruik van de elektronica in hun muziek, maar deed dit met moed, beleid en vooral voorzichtigheid. Go Go Penguin, het Engelse trio uit Manchester, creëert met de elektronica een vierde laag, boven op de drie van het trio. Technet-sound engineer Joe Reiser is niet alleen op de plaat te horen, maar gaat ook mee op tournee. De groep gaat op de cd fel en actief van acquit. De nummers hebben stuk voor stuk 'drive' en spanning. Dat is in eerste instantie de verdienste van het akoestische trio. Maar de elektronica van Reiser versterkt hun kracht. Reiser doet niet in elk nummer mee: het op Caraïbische ritmes gestoelde 'A hundred moons' is van zichzelf al hypnotiserend genoeg. In 'Strid' - de verbeelding van een onschuldig lijkend gegeven dat onverwacht toch woester uitpakt - legt Reiser een beangstigende toon over het voortdurend herhaalde motief van de piano. In combinatie met het drumwerk en de sterk op de voorgrond gemixte bas hoor je een storm over je heen razen. Kortom, de muziek van Go Go Penguin dendert van begin tot het eind als een vliegwiel voort.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over de cd:

https://www.youtube.com/watch?v=LvUias_-Ae4

O3 JAZZ TRIO
Opening
 Sedajazz Records

Bezetting:

Joan Benavent (saxofoon), Matt Baker (bas),
 Eric Ineke (drums) + Voro Garcia (trompet),
 Toni Belenguer (trombone), Santi Navalón (piano).

Dat drummer Eric Ineke een globetrotter is geworden weten we al van eerdere cd's met buitenlanders. Op Corfu (Griekenland) en in Portugal is hij een graag geziene gastdocent. Afgelopen jaren gaf hij ook masterclasses aan de Seda Jazz School in Valencia. Het voorliggende album 'Opening' is daar het gevolg van. Saxofonist Joan Benavent studeerde ook aan het Haags Conservatorium bij John Ruocco en was dus al een bekende van Ineke. Basist Matt Baker (VS) is een alleskunner die net zo makkelijk bij de Opera van Valencia de aria's van Puccini begeleidt als zijn eigen World- en jazzprojecten van lage tonen voorziet. Dit bonte trio start het project met drie composities van en twee bewerkingen van klassieke stukken door Benavent. Uiteraard komt de vergelijking met de trio's van de saxofonisten Sonny Rollins en Ornette Coleman om de hoek kijken, maar het blijft toch fris en dynamisch zonder direct te kopiëren.

Het arrangement van Debussy's 'Danseuses de Delphes' begint met een gestreken baspartij die de klassieke 'roots' van Baker verraden (eindelijk eens een strijkbas in de jazz die zuiver is!). Het Benavent/Ineke duet wat hierop volgt is swingend en spannend tegelijk. Zo horen we Ineke zelden. Lekker losjes en weg van het bebopidoom. De bewerking van Granados' 'Añoranza' start als een waanzinnig uptempo freejazzstuk maar keert na de opening zijn rug naar dit geweld toe en loopt soepel als mediumblues je kamer in. De laatste twee stukken wordt het trio een sextet in de klassieke hardbop-formatie. Weills standard 'Speak low' en 'Grews tune' van Mulgrew Miller zijn heerlijke vehikels voor alle solisten.

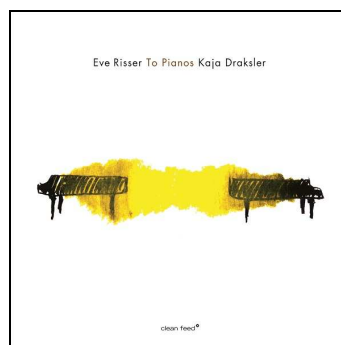
Kortom, wederom een mooie documentatie van Eric Ineke's bijdrage aan de wereld van de jazz. Goed opgenomen en sfeervol gespeeld door alle betrokkenen.

Reinier van Bevervoorde

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=gmpK8au3Yag>

EVE RISSER/KAJA DRAKSLER
To Pianos
 Clean Feed

Bezetting:

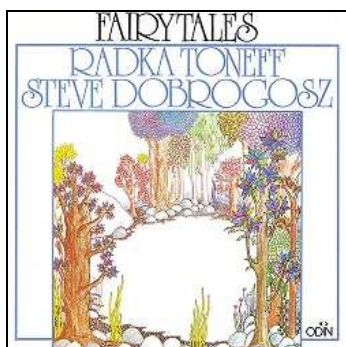
Eve Risser, Kaja Draksler (piano)

Als je de titel van dit album, 'To Pianos', uitspreekt, heb je meteen een dubbele betekenis. Het gaat hier om twee piano's, bespeeld door de Franse Eve Risser en de Sloveens-Amsterdamse Kaja Draksler. Maar het is ook een ode aan het instrument, in al zijn verschijningsvormen, en als onuitputtelijke klankbron. Want beide dames beperken zich bepaald niet tot het toetsenbord alleen. Er wordt naar hartenlust rondgeneusd in het binnenwerk, waarbij soms geen aanslag te horen is, zodat je als luisteraar geen idee hebt hoe deze wonderbaarlijke muziek geproduceerd wordt. Het opvallendst gebeurt dit in de track 'To pianists'. Risser en Draksler hebben hoorbaar een gedegen klassieke opleiding achter de rug, maar slaan ons daar niet mee om de oren. Geen loze virtuositeit, maar raffinement, elegantie en smaak nemen hier het voortouw. De composities van beide pianistes, een viertal improvisaties en een stuk van Carla Bley zorgen voor veel variatie. Die laatstgenoemde track is de enige waar enige jazz in te herkennen valt. De interpretatie van het tweetal verradt een liefde voor Monk met een hoekige swing. Verder is de klankwereld van 'To Pianos' eerder (modern) klassiek te noemen, met sterke minimal music elementen ('Dusk, mystery, memory, community') en lyrisch impressionisme ('Eclats'). Het is in elk geval duidelijk waarom het label Clean Feed zich opwerpt als pleitbezorger voor beide pianistes.

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van het album:

<http://cleanfeed-records.com/product/to-pianos/>

RADKA TONEFF & STEVE DOBROGOSZ**Fairytales****Odin****Bezetting:**

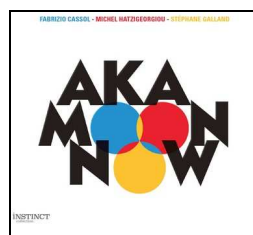
Radka Toneff (zang),
Steve Dobrogosz (piano.)

'Fairytales' werd in 1982 opgenomen. Het is het derde album van de Noors-Bulgare zangeres Radka Toneff. Ze maakte het samen met de Amerikaanse pianist Steve Dobrogosz. De plaat staat in Noorwegen op eenzame hoogte. Het is het bestverkoelde Noorse jazzalbum ooit en werd in 2011 verkozen tot het beste album aller tijden. Voor deze reissue op het label Odin is de moederband gebruikt en afgespeeld op de machine waarmee de opnamen werden gemaakt. De toonhoogte van die machine is anders dan de machines die normaliter werden gebruikt (de A is 442.55 Herz in plaats van 446.66 Herz). De plaat klinkt dus nu weer zoals het hoort.

De poëtische kracht van 'Fairytales' doet denken aan die van 'Blue', het album van singer-songwriter Joni Mitchell uit 1971, al haalt 'Fairytales' niet dat niveau. Toneffs muziek is kwetsbaar, zonder onzeker te zijn. De songs op de plaat zijn weinig bekend, maar maken diepe indruk. De stukken ontwikkelen zich traag en dat geeft ze een intense schoonheid. De spanningsboog van het album zit 'm in de gelijkmatige uitvoering van de stukken. Elke song vraagt de volle aandacht, doordat je niet afgeleid wordt door snelheid of swing. Centraal op de cd staat de standard 'My funny Valentine'. Die werd in 1979 door de zangeres en pianist vastgelegd als een probeersel. Het bleek de creatie van hun definitieve versie. Verstild, warm en poëtisch. De rest van het album dat drie jaar later volgde doet er niet voor onder. Overigens overleed Toneff in 1982 op dertigjarige leeftijd, zodat 'Fairytales' tevens haar laatste studio-opname was.

Hessel Fluitman**Maak hier kennis met 'Fairytales':**

<https://www.youtube.com/watch?v=nu0EsB-jdLA>

AKA MOON**Now (Outhere Music)**

In 1992 was de M-BASE van Steve Coleman en consorten de hipste stroming in de jazz. Het Belgische trio Aka Moon vond er een bruikbare inspiratiebron in, maar ook in de Pygmeeën-muziek waar ze hun naam aan ontleen, en muzikale tradities uit India en de Balkan. Na 25 jaar heeft de band een onmiddellijk herkenbaar groepsgeluid neergezet. De lichtvoetige altsax van Fabrizio Cassol, de melodieuze basgitaarlijnen van Michel Hatzigeorgiou en het polyritmische drumwerk van Stéphane Galland hebben een graad van perfectie bereikt die gelukkig nergens routinematig wordt, laat staan sleets. Na de verzamelbox 'Constellations Box' komt Aka Moon nu met een nieuw album, 'Now'. En het titelnummer van de plaat laat horen hoe energiek, gedreven en urgent de Walen anno 2018 nog steeds zijn.

Herman te Loo**Luister naar de openingstrack 'Perservering':**

<https://youtu.be/P4QP5DLeck>

JAAP BLONK**Irrelevant Comments (Kontrans)**

Anders dan op zijn vorige cd's heeft Jaap Blonk voor 'Irrelevant Comments' zich niet op een specifiek thema of klankbron vastgepind. Het maakt het nieuwe album afwisselend, want Blonk heeft meerdere pijlen op zijn boog. Uiteraard is er zijn 'unique selling point', in de vorm van zijn onalledaagse stemgebruik, dat hier ook de uithoeken van de keelzang opzoekt. Maar ook de elektronica speelt een grote rol in dit werk. Soms leidt dat tot abstracte soundscapes, waarbij hij schurende of schrille, hoge klanken niet schuwt. Het aanstekelijke 'Alisha's dance', daarentegen, leunt weer tegen de elektro-pop en krautrock aan. Verder horen we Blonk piano spelen en is er altijd zijn absurdistische gevoel voor humor dat de kop op steekt.

Herman te Loo**Maak hier kennis met Jaap Blonk:**

<https://www.youtube.com/watch?v=5YiuAETETRO>

JAAP BLONK/TOMOMI ADACHI
Asemic Dialogues (Kontrans)

Waar Jaap Blonk op 'Irrelevant Comments' (zie de bespreking hiervoor) alle muzikale bijdragen in zijn eentje produceert, is de andere nieuweling, 'Asemic Dialogues', het resultaat van een duo. Met de Japanse elektronicaspecialist Tomomi Adachi trad hij op 31 juli van het vorig jaar op in de Berlijnse Lettrétage. De nieuwe cd laat twee lange duo-improvisaties horen. De interactie tussen de twee muzikanten (die al sinds 2004 regelmatig met elkaar het podium delen) zorgt voor het nodige vuurwerk. Dat maakt de muziek hier wezenlijk anders dan op 'Irrelevant Comments', hetgeen overigens geen diskwalificatie van die andere cd is. Op een podium ontstaat nu eenmaal een andere energie en dynamiek dan wanneer iemand solo in de studio werkt.

Herman te Loo

Maak hier kennis met Jaap Blonk:

<https://www.youtube.com/watch?v=5YiuAETETRO>

MIKE BODDÉ & MIKE DEL FERRO
Mike2 (Eigen Beheer)

Mike Boddé en Mike Del Ferro zijn twee begaafde pianisten die muzikaal breed geïnformeerd zijn. Op de cd 'Mike2' wordt een – pianistisch – gesprek gevoerd tussen twee hoogbegaafden: hun stapstenen in het gesprek liggen verder uit elkaar dan een 'normaal' mens ziet. Maar zij volgen elkaar zonder problemen en maken aangename muziek. Elk thema pakken ze met zijn tweeën aan. Als ze gaan improviseren, ontsnappen ze niet aan de klassieke touché in hun spel. Minpuntje voor mij is dat ze wat 'te' mooi om elkaar heen spelen; hun spel mist blues.

Hessel Fluitman

De twee heren live in Podium Witteman:

<https://www.youtube.com/watch?v=i8iRLsRZWHQ>

FRED FARELL
Distant Song (Whaling City Sound)

Saxofonist Dave Liebman (hier ook op blokfluit) en pianist Richie Beirach spelen al sinds de jaren zeventig samen. Op 'Distant Song' worden ze samengebracht met zanger Fred Farell. Hij schreef teksten voor de composities van zijn begeleiders. De heren Liebman en Beirach strooien in hun werk kwistig met kruisen en mollen. Farell weet echter elke hogere of lagere halve toon te treffen. Probeert u dat zelf eens, dan merkt u hoe lastig dat is: even je concentratie weg en je zeilt zomaar terug naar de, voor je gevoel, juiste toon. Farell brengt met dit gevaarvolle zingen muziek van grote schoonheid voort. De drie brengen hun avontuur tot een goed eind. Gedragen en bijna plechtig worden de stukken uitgevoerd. Warme eigengereide muziek.

Hessel Fluitman

100 JAAR VOCALE JAZZ OP DE PLAAT
(Deel 2: 1964 - 1990)

1964

Frank Sinatra
[Fly me to the moon](#)

1966

Nina Simone
[Four women](#)

1969

Leon Thomas
[The creator has a master plan](#)

1975

Mark Murphy
[On the red clay](#)

1977

George Benson
[On Broadway](#)

1981

Al Jarreau
[Blue rondo a la turk](#)

1984

Bobby McFerrin
[I feel good](#)

1986

Dee Dee Bridgewater
[All blues](#)

1990

Rachelle Ferrell Shirley Horn
[Don't waste your time](#) [You won't forget me](#)

In 2017 was het honderd jaar geleden dat de eerste jazzplaat werd gemaakt. De medewerkers van het Franse magazine Jazz maakten een lijst van vijftig markante vocale jazzplaten die in de loop van die honderd jaar werden uitgebracht.

Bron: Jazz Magazine, november 2017.

FESTIVAL BRUSSELS JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

11 – 20 januari 2018,
Flagey, Brussel (Elsene).

Het Brussels Jazz Festival in Flagey is in Nederland nog lang niet zo bekend als Jazz Middelheim of Gent. Dit is een festival voor fijnproevers dat de randen opzoekt en enkele grote namen programmeert. Zo opende het festival dit jaar met saxofonist Archie Shepp en speelde trompettist Enrico Rava. De opzet van dit festival is anders dan gebruikelijk. Tien dagen lang twee concerten in de zalen van Flagey. Je kunt voor 120 euro alles zien, maar je kunt ook per concert betalen. Vooral interessant voor wie in de buurt woont. Voor Jazzflits kozen wij de laatste drie dagen.

Flagey werd eind jaren dertig gebouwd als radiostudio voor het Nationaal Instituut voor de Radio-omroep. Dit architectonisch historische gebouw, van binnen opgetrokken met hardhout uit de Congo, bevat een kleine en een grote studio met een onwaarschijnlijk mooie akoestiek waar de concerten plaatsvinden. Wat dit festival dit jaar bijzonder de moeite waard maakte is het prachtige zicht dat geboden werd op de top van de Belgische jazz. Mâäk, Dans Dans, Fieldtone, Sinister Sister en LABtrio gaven acte de présence. Het **LABtrio** dat af en toe ook hier is te horen, bestaat tien jaar en speelde nummers van hun laatste cd 'Nature City'. De set werd geopend met variaties op Bachs 'Das wohltemperierte Klavier', wonderschoon gespeeld door pianist Bram de Looze, de precieze bassist Anneleen Boehme en de beste Belgische drummer van zijn generatie Lander Gyselincx. Die laatste zagen we ook terug als DJ in de foyer na afloop van de concerten, maar opvallender was hij in de groep **Sinister Sister** van vibrafonist Pieter Claus. De band is ontstaan uit de behoefte om de muziek van Frank Zappa te spelen maar nu stond de muziek van de Hongaarse componist Béla Bartók op het programma. Niet bepaald de makkelijkste muziek maar de jazzinterpretatie van 'Im freien' en de 'Roemeense dansen' was van grote schoonheid met Gyselincx in een centrale rol. Die avond speelde de klassieke muziek toch al een grote rol. Na de Sisters was het de beurt aan pianist **Uri Caine**, die met het Brussels Philharmonic een selectie uit Beet-
[..vervolg op de volgende pagina](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Kurt Rosenwinkel. (Foto: Tom Beetz)

Toetsenist Danalogue the Conqueror van The Comet Is Coming. (Foto: Tom Beetz)

Bassist Anneleen Boehme en drummer Lander Gyselincx van het LABtrio. (Foto: Tom Beetz)

hovens 'Diabelli variations' speelde. 'Diabelli' omvat 33 variaties op een wals, maar Caine voegde daar nog tientallen nieuwe variaties aan toe. Terwijl het grote symfonieorkest door dirigent Alexander Hanson onverstoord door de compositie werd geleid 'ontspoorden' de pianosolo's van Caine vanuit de gecomponeerde muziek naar uitstapjes door het jazzlandschap en kwamen stride, blues en bebop om de hoek kijken. Als hij in zijn tijd jazz en improvisatie had gekend zou Ludwig van Beethoven er ongetwijfeld tevreden mee zijn geweest. Na de pauze speelde Uri met sopraansaxofonist David Liebman, bassist John Hébert en het grote orkest de wereldpremière van zijn compositie 'Agent Orange', als protest opgedragen aan Donald Trump, waarin de Mozartachtige compositie uitmondde in patriotische Amerikaanse liedjes.

Na het optreden van gitaristen **Kurt Rosenwinkel** en **Tim Motzer**, waarin Rosenwinkel momenten van grote schoonheid liet wegzakken in saai gepriegel, speelde in de foyer de sensationele **The Comet Is Coming**, de meest heftige groep van tenorsaxofonist King Shabaka (Hutchings), die met synthesizer (Danalogue the Conqueror) en drums (Betamax Killer) de achterblijvers de mooiste denkbare afsluiting bezorgde.

De laatste avond was voor de nieuwe trompetsensatie uit Chicago: **Marquis Hill**. Je zou kunnen zeggen jazz uit de oude doos met muziek van Art Blakey, Horace Silver, Herbie Hancock en Cannonball Adderley. Zonder meer waar, maar wel zo scherp en goed dat we snel vergaten dat we in 2018 zitten en de tijdmachine ons terugbracht naar een rokerige jazzkroeg uit 1960. Dit prachtige festival besloot opnieuw met een protest. Dit keer tegen de Brexit door de **Brexit Big Band** van Matthew Herbert. Herbert scheurde de Daily Mirror in stukken (het enige goede geluid dat deze pro-Brexit krant geeft) en wierp van A4'tjes gevouwen vliegtuigjes de zaal in met de vraag om ze met commentaar terug te gooien. Uiteraard preekte Herbert in Brussel voor eigen parochie, maar dankzij zijn uitstekende orkest, het grote Nederlandse koor, zangeres Rahel Debebe-Dessalegne en de leuke muziek hopen we natuurlijk wel dat hij na de definitieve scheiding nog af en toe langs kan blijven komen.

Tom Beetz

Het Brussels Philharmonic met pianist Uri Caine. Achter Uri Caine zit David Liebman (met sopraan). Staande is bassist John Hébert rechts te zien. Dirigent Alexander Hanson staat tussen Caine en Hébert. (Foto: Tom Beetz)

Marquis Hill. (Foto: Tom Beetz)

Uri Caine. (Foto: Tom Beetz)

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 21 januari 2018

- 1 Bill Evans**
Another Time (Resonance)
- 2 Simon Phillips**
Protocol 4 (Phantom Records)
- 3 Triosence**
Hidden Beauty (Okeh Records)
- 4 Herman Schoonderwalt**
The Winner (NJA)
- 5 Dick de Graaf**
Bird Buzz (Soundroots Records)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Eric Ineke's O3 Jazz Trio**
[Opening \(Sedajazz Records\)](#)

Internationaal trio van onze hoop in bange jazzdagen. Zie pag. 4 van deze Jazzflits voor een uitgebreide recensie.

- 2 Chick Corea/Steve Gadd Band**
[Chinese Butterfly \(Stretch/Concord\)](#)

Nieuw project van beide grijsaards van de fusion-jazz. Lekker nummers (zowel oud als nieuw) met dito soli. Zullen komende zomer wel op alle festivals te bewonderen zijn.

- 3 Steve Hobbs**
[Tribute To Bobby \(Challenge\)](#)

Zeer gemeende verering van een van de vibrafoonhelden van Steve Hobbs: Bobby Hutcherson. Mooie eigen stukken van Hobbs, die de kern raken van hoe moderne vibrafoon in de jazz zou moeten klinken.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Volg Jazzcenter op Facebook:
www.facebook.com/jazzcenterdenhaag

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 19 januari 2018

Lauri Kadalipp Social Jazz. (Persfoto)

[Rui Eduardo Paes, Jazz.pt \(Portugal\):](#)
Ernesto Rodrigues/Ulrike Brand/Olaf Rupp
Traintracks, Roadsides, Wastelands, Debris
(Creative Sources)

[Mike Flynn, Jazzwise \(U.K.\):](#)

Elliot Galvin Trio
The Influencing Machine (Edition Records)

[Anna Filipieva, Jazz.Ru \(Russia\):](#)

Dmitry Ilugin Trio
Reflection (ArtBeat Music)

[Jan Granlie, Salt Peanuts \(Pan-scandinavian\):](#)

Ola Kvernberg
Steamdome (Grappa)

[Christine Stephan, Jazzthetik \(Germany\):](#)

Laia Genc Liaison Tonique
Birds (Double Moon/In-Akustik)

[Patrik Sandberg, Orkester Journalen \(Sweden\),](#)
[Lars Mossefinn, Dag & Tid \(Norway\),](#)
[Henning Bolte, Jazzism \(Netherlands\):](#)

Bobo Stenson Trio
Contra La Indecisión (ECM)

[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\):](#)

Enrico Pieranunzi/Mads Vinding/Alex Riel
Yesterdays (Stunt Records)

[Axel Stinshoff, Jazz thing \(Germany\):](#)

Lorenz Kellhuber
Live At The Montreux Jazz Festival
(Blackbird Music)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\):](#)

Marvin Pontiac
Marvin Pontiac: The Asylum Tapes
(Strange & Beautiful Music)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\):](#)

Lauri Kadalipp Social Jazz
Feels Just Right (Lauri Kadalipp 2018)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\):](#)

Zbigniew Seifert
Solo Violin (Zbigniew Seifert Foundation CD FZS-3)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

UIT DE VERGETELHEID

BEV KELLY

Jazzster die er tussenuit peerde

In de jaren vijftig trad een aantal blanke jazz-zangeressen op de voorgrond. In de slipstream van Anita O'Day maakten June Christy, Doris Day, Chris Connor en Julie London naam. Deze zangeressen zijn allen redelijk bekend: Christy en Connor vanwege hun werk bij de big-band van Stan Kenton, Doris Day als populaire filmster ('the girl next door') en London had een grote hit ('Cry me a river') waarop ze nog jaren kon teren. Tot dit lijstje behoort ook Beverly (Bev) Kelly, die als enige van deze zangeressen vrijwel vergeten is, maar met Doris Day (1922) ook nog de enige die leeft. Al deze zangeressen leken wel wat op elkaar met hun zwoele lage rokerige stem en ook Bev Kelly was hier geen uitzondering op, maar toch werd zij later anders, moderner en met O'Day en Connor de meest jazzy. Tot begin jaren zestig was zij een van de grootste talenten van de vrouwelijke jazz-zangeressen en kwam zij onder de aandacht van een groter publiek dankzij een optreden in de Tonight Show van Steve Allen, toen een immens populair en legendarisch tv-programma.

Jazzflitsmedewerker Tom Beetz schrijft een reeks portretten van jazzmusici die (vrijwel) onbekend zijn gebleven, maar die niettemin een interessante bijdrage aan de jazzgeschiedenis hebben geleverd. Hij belichtte reeds saxofonist Gil Melle (JF 232), pianist John Williams (JF 235), trompettist Dupree Bolton (JF 252) en saxofonist Jimmy Woods (JF 254).

Kelly werd in 1934 in Rittman, Ohio als Beverly Wolfe geboren, begon klassieke piano te studeren toen ze vijf was en kreeg zangles op haar veertiende. Vier jaar later kreeg ze een beurs voor een zangopleiding aan het Conservatorium van Cincinnati. In 1953 begon ze op verzoek van de eigenaar te zingen in Danny's Bar in Cincinnati en werkte daar een jaar lang, zes avonden per week met het Teddy Raymore Trio. In 1954 vormde zij met haar leeftijdgenoot pianist Pat Moran in Dayton, Ohio een duo (de Modernettes) dat tot kwartet werd uitgebreid en waarvan ze tot in 1957 deel van uitmaakte.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Bev Kelly in 1955. (Publiciteitsfoto)

De groep viel onmiddellijk op en toen ze in Chicago waren werden ze ontdekt door Freddy Williamson, die met Joe Glaser van Associated Booking samenwerkte. Williamson zette haar meteen in het chique Sutherland Hotel waar ze voor stampvolle zalen speelde en in de Cloister Inn. Pat Moran, zelf tamelijk onbekend gebleven, zong met Kelly en de andere bandleden (John Doling (bas) en Johnny Whited (drums)) in vierstemmige harmonie op de manier van de Hi-Lo's. Moran nam met Kelly in 1956 ('The Pat Moran Quartet') en in 1957 ('While At Birdland') albums voor Bethlehem op en ze maakten deel uit van een ambitieuze multi-artist opname met de muziek van 'Porgy and Bess' waaraan zangers Frances Faye en Mel Torme ook deelnamen, waarna Beverly ook meezong op Mel Torme's plaat 'Songs For Any Taste'. Op die Bethlehem-platen doet ze mee in de vierstemmige zang maar op 'Sunday kind of love', 'I should care' en 'What a difference a day makes' is ze als solist te horen. Naar andere zangeressen luisterde ze nauwelijks, naar blazers - in het bijzonder Miles Davis - des te meer. Zestig jaar later zegt ze daarover: "Onlangs luisterde ik naar mijn opname van 'Sunday kind of love'. Ik was eigenlijk nog maar een kind en heb geen idee waar mijn stem vandaan kwam." Meer nog in 'Lullaby of the leaves' en 'I'll be around' een jaar later is ze in volle glorie te horen. Ze heeft nu haar eigen stijl gevonden, minder rokerig dan die andere zangeressen, fris en bloedzuiver zingend, vrijwel geen vibrato. Net voor die tijd trouwt ze met Chuck Kelly, zanger bij de Modernaires, neemt zijn naam aan en krijgt in 1954 een zoon (Greg).

[..vervolg op de volgende pagina links](#)

Het huwelijk houdt zeer kort stand, maar acht jaar later in 1961 hertrouwt ze met Chuck, dit keer permanent. In 1957 als ze in New York is en een tijdje in Birdland optreedt krijgt ze aandacht van de groten van de jazz uit die tijd. De eigenaar van Audio Fidelity Sidney Frey had haar al gehoord in de Cloister Inn en biedt haar een opname aan met Pat Moran. Eind 1957 neemt ze dan haar eerste elpee op waar zij als leider wordt genoemd ('Bev Kelly Sings With The Pat Moran Trio', later heruitgebracht als 'Broken Colour') samen met de baslegende Scott LaFarro, die toen in het trio van Moran speelde. Ze krijgt de kans om te laten horen dat ze heel wat meer in haar mars heeft dan leuk liedjes zingen, zoals ze in feite op haar eerste platen met Moran doet. Hier en daar klinkt ze nog een beetje als June Christy, maar haar eigen stijl is al doorgebroken. Die eigen stijl kenmerkt zich door zich midden in het nummer, of aan het einde daarvan een zekere vrijheid te veroorloven, als een vliegtuig dat vol gas geeft om op te stijgen. Het spelen met dynamiek, haar specialiteit, is in elk nummer te horen. Het maakt haar uniek. In 'Love man' is haar benadering bijna avantgardistisch, impressionistisch en vrij, wat voor die tijd nieuw was. Het is een voorbode van hoe ze later zou gaan zingen.

De plaat kreeg lovende kritieken, laat haar op een heel intieme manier horen en is nog steeds bijzonder, mede dankzij Moran en LaFarro. Het was haar doorbraak en de weg lag open voor succes. Na de opnamen breekt ze met Pat Moran en gaat ze zingen bij pianist Ramsey Lewis, gitarist Kenny Burrell en daarna bij pianist Eddie Higgins. Bassist John Levy, die ook de belangen van Nancy ...[vervolg in de rechterkolom](#)

Wilson behartigde, moet haar toen gehoord hebben en biedt haar een contract aan voor het befaamde Riverside jazzlabel. De eerste elpee 'Love Locked Out' van oktober 1959 voor Riverside was met een topbezetting. Het trio van pianist Jimmy Jones met Milt Hinton bas en drummers Roy Haynes, Osie Johnson en Johnny Cresci. Andere musici waren gitarist Kenny Burrell, fluitist/saxofonist Jerome Richardson en trompettist Harry Edison. We zijn twee jaar later en Kelly klinkt vocaal een stuk volwassener. Haar stem is voller, maar haar bijzondere dynamiek is enigszins onderdrukt. Levy, die haar een 'wild paard' noemde, wilde haar polijsten om een groter publiek te bereiken, maar soms zoals aan het einde van 'Weak for the man' gaat Kelly toch weer los. De plaat, die in drie sessies wordt opgenomen, is ook bijzonder omdat de gebruikelijke A&R-man wordt omzeild en zij zelf dat ze haar tour zou afmaken. Bev hield stand, had na het ongeluk toch al niet meer zo'n zin om met haar zoontje achter in de auto te toeren en overtuigde Levy om Orrin Keepnews en geluidstechnicus Wally Heider naar de Coffee Gallery te sturen waar in 1960 haar tweede (en laatste) Riverside plaat 'In Person' live werd opgenomen. Die plaat is een overgangsplaat waarop ze anders begint te klinken. De June Christy-invloed is aan het verdwijnen, haar stijl met haar eigen frasering komt tot wasdom. Op sommige nummers ('Falling in love') horen we de oude energieke Kelly, in andere nummers als 'It never entered my mind' en 'This is always' is een nieuwe zangeres opgestaan die ver weg is gedreven van haar voorbeelden Anita O'Day en June Christy. Haar benadering is ook kwetsbaar geworden ('Just friends'; 'Body and soul').

Tijdens de promotietournee voor Riverside krijgt ze een autoongeluk dat wonderwel goed afloopt maar haar dwingt te blijven rusten in San Francisco. Daar ontmoette ze altsaxofonist Pony Poindexter, die haar overhaalde met hem in de Coffee Gallery op te treden, overigens zeer tegen de zin van John Levy, die liever zag dat ze haar tour zou afmaken. Bev hield stand, had na het ongeluk toch al niet meer zo'n zin om met haar zoontje achter in de auto te toeren en overtuigde Levy om Orrin Keepnews en geluidstechnicus Wally Heider naar de Coffee Gallery te sturen waar in 1960 haar tweede (en laatste) Riverside plaat 'In Person' live werd opgenomen. Die plaat is een overgangsplaat waarop ze anders begint te klinken. De June Christy-invloed is aan het verdwijnen, haar stijl met haar eigen frasering komt tot wasdom. Op sommige nummers ('Falling in love') horen we de oude energieke Kelly, in andere nummers als 'It never entered my mind' en 'This is always' is een nieuwe zangeres opgestaan die ver weg is gedreven van haar voorbeelden Anita O'Day en June Christy. Haar benadering is ook kwetsbaar geworden ('Just friends'; 'Body and soul').

In 1963 wordt haar tweede zoon Shawn geboren, ze besluit zich te settelen in Long Beach, Californië en wijst allerlei aanbiedingen voor optredens af. Bev Kelly is verloren voor de jazz, gaat studeren, haalt in 1984 haar PhD psychologie en begint een bloeiende eigen praktijk psychotherapie. Goed voor Bev maar doodzonde voor de jazz, zoals is vast te stellen op haar laatste echte jazzplaten uit 1971 voor Reader's Digest ('Long Ago And Far Away') en 1979 ('Live At The Jazz Safari'). Lokaal blijft ze namelijk nog wel enigszins actief, blijft zingen in 'het café om de hoek' met pianist Hampton Hawes, trombonist Frank Rosolino, saxofonist Teddy Edwards en anderen. Oplettende luisteraars hebben haar ook herkend in commercials van Kentucky Fried Chicken en Chrysler, ze zingt de tune 'What was' in Robert Altman's film 'The Late Show'. Voor Reader's Digest neemt ze in 1972 in Londen nog drie (niet meer te verkrijgen) elpees op ('Today's Million Sellers', 'Remember', 'Green Grass Of Home') wat met de Alan Copeland Singers nog het mini-hitje 'I wish I didn't love you so' oplevert maar vanuit een jazzoogpunt zijn deze opnamen waarschijnlijk minder de moeite waard. Ze investeert in de lokale jazzclub The Safari waar ze soms zelf optreedt en in 1979 haar laatste echte jazzplaat opneemt met de ..[vervolg op de volgende pagina links](#)

groep van drummer Al Williams, waarin onder anderen bassist Leroy Vinnegar. De cd werd pas in 2007 uitgebracht op het SSJ label. In 2002 maakte ze met pianist Jimmy Felber een cd voor Jimeni Records: 'Portrait Of Nine Dreams', waarop ze intiem en breekbaar haar eigen gedichten zingt.

Op 'Live At The Jazz Safari' is het verlies voor de jazz goed hoorbaar. Bev Kelly heeft zich ontwikkeld tot een unieke stem die in weinig lijkt op haar beginjaren. Gebleven zijn haar dynamiek, energie en bijzondere frasering. Gebleven is ook de manier waarop ze los van de grond komt. Haar zang is meer dan ooit op jazz gebaseerde gevoeligheid, nooit vals of sentimenteel en dynamischer dan haar eerdere werk met een groot gevoel van vrijheid en meesterschap over het materiaal. Deze plaat laat de enorme evolutie horen die ze heeft ondergaan, maar verborgen is gebleven voor het grote publiek. Wat Bev Kelly nu doet blijft in nevelen gehuld. Ze heeft een eigen website (www.bevkellyphd.com), die zowel over haar muzikale als psychotherapeutische carrière gaat. Die website zegt niet of zij de Beverly Kelly is die de roman 'Street Gentleman' heeft geschreven, al gaat dat boek over een jazzmuzikant die alles verliest behalve zijn buitengewone talent. Of ze nog actief is als zangeres in het 'café om de hoek' is ook de vraag: op geen van de e-mails die ik haar stuurde reageerde ze.

Tom Beetz

INGEZONDEN

Vocal Touches

In de rubriek 'Jazz op papier' van Jan Mulder (Jazzflits 290) staat een stukje over de Vocal Touches, iets dat in Ton Ouwehands boeken over Harry Bannink ontbrak. Wie meer wil weten van deze memorabele zanggroep leze mijn boek over de jazz in Hengelo (Ov) 1920-1960: 'Swing is the Thing' (Hengelo 2008).

**Henk Kleinhout,
Hengelo (Ov).**

Nawoord Jan Mulder:

Dat ik daar niet aan gedacht had! Kleinhouts boek geeft vooral nadere informatie over het verdere verloop van de zanggroep aan de hand van gedrukte bronnen en met name een gesprek dat hij had met Ben Hogeweg, toentertijd lid van de groep.

[De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.](#)

REMBRANDT FRERICHS

JAZZ IN BEELD

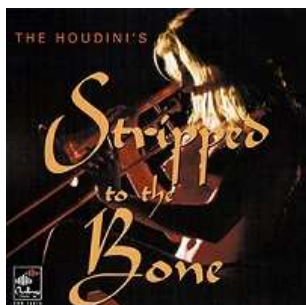

Van boven naar beneden: pianist Rembrandt Frerichs, saxofonist Sylvain Rifflet en bassist Tony Overwater. Samen met drummer Vincent Planjer speelden ze 17 januari in AINSI, Maastricht. **(Foto's: Jean Schoubs)**

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

THE HOUDINI'S Stripped To The Bone Challenge

Bezetting:

Angelo Verploegen (trompet), Rolf Delfos (alt-, sopraansax), Martijn Sohier (trombone), Erwin Hoorweg (piano), Marius Beets (bas), Bram Wijland (drums).

De cd's van The Houdini's doordraaiend, hoor je vooral op de eerste platen progressie. De tweede en derde cd werden bij Rudy van Gelder in New Jersey opgenomen. Ze voeren op die plaat eigen stukken met verve uit. Sindsdien hebben ze het niveau voortdurend hoog weten te houden en met de typische Houdini-touch. 'Stripped To The Bone' is uit 1999. Het album is het eindpunt van hun lijnrechte ontwikkeling in de jaren negentig. Met hoogwaardige gebalde jazz als resultaat. De elf stukken zijn om door een ringetje te halen. De stukken hebben rust en ruimte in zich; er klinkt geen sensatie in de muziek door. Wel klassieke kwaliteit. De muziek op de cd is tot op het bot uitgekled. Dit is waar het voor de heren om draait. Trombonist Martijn Sohier, die alleen op deze cd meedoet, levert een compositorische bijdrage, maar speelt niet zo strak als de oudgedienden. Dat ze voor hun hoesfoto ook het begrip 'Stripped' hebben toegepast mag als 'shocking' worden aangemerkt, zei Rolf Delfos laatst met humor in zijn ogen.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

Wilt u ook uw enthousiasme over een 'gouwe ouwe'-jazzplaat met de lezers van Jazzflits delen? Dat kan in deze rubriek. Stuur ons uw verhaal van maximaal 250 woorden en wie weet leest u het binnenkort in Jazzflits terug!
Ons adres: jazzflits@gmail.com.

OVERLEDEN

Hugh Masekela. (Foto: Tom Beetz)

Hugh Masekela, 23 januari 2018 (78)

Zuid-Afrikaanse trompettist. Hoewel hij van 1960 tot 1990 domicilie had gekozen in Londen, New York en Los Angeles, zag men hem weinig in gezelschap van Amerikaanse collega's en speelde zijn eigen muziek voornamelijk onder eigen naam. Was enkele jaren gehuwd met zangeres Miriam Makeba. Stierf in Johannesburg.

Marlene VerPlanck, 14 januari 2018 (84)

Zong haar eerste lp, 'With Every Breath I Take', in 1955 voor Savoy onder de naam Marlene Paul (van Pampinella). Trouwde met trombonist/arrangeur Billy VerPlanck, die haar producer werd en nam diens naam aan. Ze had een goede neus voor kwaliteitssongs en zong die met een feilloze dictie en een immer jeugdig gebleven, frisse stem, zoals te horen is op platen vanaf 1976 tot aan 2015, waarvan de meeste voor Audiophile.

Reuben Brown, 10 januari 2018 (78)

Speelde in Washington veel met drummer Billy Hart, maakte opnamen met altist Richie Cole en tenorist Buck Hill, met wie hij in Den Haag optrad. Een beroerte in 1995 maakte een einde aan zijn pianospel

Kenny Harris, 10 december 2017 (90)

Britse drummer met een gevarieerde carrière: vanuit Londen op de Queen Mary, emigreerde naar Amerika, waar hij optrad met andere Engelsen als de pianisten Ralph Sharon en Derek Smith, vestigde zich op de Bermuda eilanden, daarna in Vancouver in Canada, in 1990 weer in Engeland om terug te keren naar de Bermuda's. Schreef een - onvindbare - biografie over collega-drummer Don Lamond.

John Coates, 22 november 2017 (79)

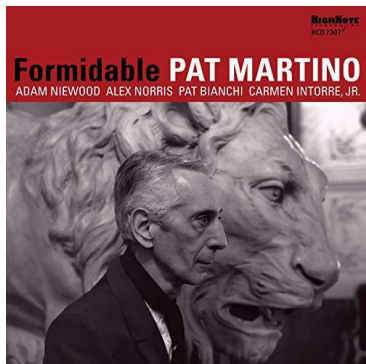
Amerikaanse pianist maakte zijn eerste lp al in 1955 voor Savoy - hij was toen zeventien - in een trio met Wendell Marshall op bas en Kenny Clarke op drums. Liet zich pas na twintig jaar weer horen op een tiental platen voor het Omnisound-label, alle live opgenomen in Pennsylvania.

(jjm)

WWW.JAZZFLITS.NL

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 22 januari 2018

1 Pat Martino

Formidable (HighNote)

2 Eric Alexander

Song Of No Regrets (HighNote)

3 Houston Person

Rain Or Shine (HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo

Reizevoort, Jorre Reyners. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl).

Vrijwaring: Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

PAUL VAN KEMENADE

JAZZ IN BEELD

Het Paul van Kemenade International Quartet trad 13 januari bij Hot House Jazz in Leiden op. Met in de gelederen Paul van Kemenade op altsax, Ray Anderson op trombone, Ernst Glerum op bas en Han Bennink op drums. Lezer **Marcel Schikhof**, lid van de Leidse Amateur Fotografen Vereniging, was erbij en maakte de foto's van Van Kemenade en Anderson op deze pagina.